

Milí přátelé, kolegyně a kolegové!

Procházíme těžkou dobou, a to mě vedlo k zamyšlení. K mému hlubšímu pohledu na nás všechny a především na mě samotného přispěly nadcházející Velikonoce a jejich obecné vnímání, srozumitelné snad pro všechny, pro věřící i bezvěrce.

Jakým jsem člověkem? Jací jsme, my lidé? Každý z nás jistě tu a tam sloužíme d'áblu. Dábel není externí bytostí, skrývá se někde v nás. Bývá usazen zřejmě tam, kde najdeme i to dobré, co si s sebou nosíme. Tedy chceme-li to dobré hledat a nalézat...

Myslím, že každý z nás občas podlehneme těm našeptáváním, kterým bychom naslouchat neměli. Někdy bezděky, třeba proto, že je dábel dobře maskovaný, že nosí kabát, ve kterém není v přítmi, ve kterém žijeme, snadno k rozpoznání. Někdy se mu však klaníme a poskytujeme úsluhu i vědomě. Snad proto, že je přijmutí jeho návrhů pro nás v daném okamžiku příjemné, lákavé, že nám přinese nějakou výhodu, satisfakci, nějaký požitek či jiný prospěch. Jindy nám může být odmítání jeho nabídek jen žinantním. Třeba jen nedokážeme nalézt dost odvahy k tomu, abychom se mu postavili na odpor a vyslovili pevné a jednoznačné ne, když nás osloví. A může se stát, že nás k následování d'áblovy pohnutky vede jiný dábel mluvící ústy a jednajícím prostřednictvím činů nám blízkého člověka, člověka, kterého máme rádi či kterému důvěřujeme.

Čert má mnoho tváří a projevů a jeho působení je nevyzpytatelné. My však jsme lidmi. Lidmi, kteří mají vlastní vůli, rozum a snad také svědomí. Lidmi, kteří mají schopnost o svém počínání přemýšlet a útokům rohatého se bránit. Máme tu schopnost, měli bychom ji mít. A měli bychom o ní přemýšlet a umět ji využívat. Měli bychom se k tomu vědomě nutit.

Jistě nikdo z nás nedokážeme být stoprocentními, vždy svatými. Ale můžeme se snažit přibližovat se tomu, co považujeme za správné, tomu, co je v souladu s naším svědomím. Můžeme být sami k sobě náročnějšími. Můžeme si stanovit hranice, které nejsme za žádných okolností ochotni překročit. A budeme-li o svém jednání hlouběji přemýšlet, dokážeme být alespoň o kousek lepšími lidmi, než jakými jsme byli doposud.

Přemýšlím o sobě a o svém životě. Nejsm dobrým člověkem. Ne dost dobrým, abych mohl být spokojen. Cítím, že bych dokázal myslet sám na sebe méně, že bych svedl být lidem žijícím se mnou i kolem nás prospěšnějším a příjemnějším. Budu se o to pokoušet. Budu usilovat o to, abych nebyl ovládán d'áblem, abych byl ve svém počínání svobodnějším, aby ze mne více vyzařovalo vše, s čím budu moci spojovat svoji hrdost.

Symbolem křesťanských Velikonoc je kříž, poselstvím pak vítězství života nad smrtí, dobra nad zlem, obroda. I ten, kdo nevěří ve vesmírný řád, v boha, lidskou mysl, zákony přírody ani jinou sílu, přirozeně vnímá, že je třeba být dobrým, vstřícným, nápomocným ostatním a ke všem a všemu ohleduplným, aby se nám všem žilo lépe. Snažme se toto vnímání přenášet do našeho každodenního počínání. Mějme k sobě navzájem dobrou vůli.

Zdeněk Kadlec, ředitel Krajského úřadu Kraje Vysočina